

Madara Rampāne

DZIMŠANAS DIENA

DARBOJAS

NATA
ILMĀRS
ELITA
ANSIS
ELĪNA

1. aina

Vēls vakars, nabadzīgi iekārtota virtuve. Pie sienas izvilktā raskladuškā ar grāmatu rokās sēž Natālija. Meitenei mugurā naktskreklis, viņa lasa grāmatu, kaut ko pieraksta, meitenei uz ausīm austiņas, klēpī CD pleijeris. Otrajā sienas pusē stāv kandžas aparāts. Dzirdams, ka tiek attaisītas un aiztaisītas durvis, uz ko Nata nereaģē. Pēc brīža virtuvē ienāk Ilmārs. Viņš pieiet pie izlietnes, ieļej ūdeni, dzer, skatās uz Natu. Nata jo projām nereaģē un turpina lasīt.

ILMĀRS. Nata!

Viņa nereaģē.

ILMĀRS. Nata! Ku - kū. Dzirdi mani?

Nata turpina lasīt.

ILMĀRS. Labi, tu mani vari ignorēt, bet es tev gribēju brīdināt.

Nata ko pieraksta.

ILMĀRS. Dzirdi? Nata. Es gribēju tevi brīdināt.

Nata paskatās uz viņu.

ILMĀRS. Jā, nu. Es tev ieteiktu šovakar pacensties būt jaukai. Vai nu – jaukākai. Elita galīgi nikna.

Nata atsāk lasīt.

ILMĀRS. Tu dzirdi? Es nejokoju te. Tikko veikalā biju. Viņa drīz būs. Eu, dzirdi?

Nata pāršķir lapu. Ilmārs pieiet pie viņas, grib noņemt austiņas, Nata, strauji atliecoties no Ilmāra, norauj austiņas.

NATA. Ej prom.

ILMĀRS. Tev būs sūdi.

Šajā brīdī dzirdams, ka tiek attaisītas un aiztaisītas dzīvokļa durvis. Atskan soļi – augstpapēžu kurpes.

NATA. (Ilmāram) Vācies.

Nata uzliek atpakaļ austiņas, atsāk lasīt. Kurpes tiek novilkas – koridori dzirdamie soļi kļūst klusāki. Ilmārs iziet pa virtuves durvīm, dzirdama viņa balss.

ILMĀRA BALSS. Čau, mincīt. (Dzirdams, kā nobučo.) Tu tik ātri? Tad jau būtu varējis pagaidīt.

ELITA. Nu varēji gan.

Elita ar lielu pārtikas maisu ieiet virtuvē, Ilmārs viņai seko. Elita noliek maisu uz galda, krāmē ārā produktus, liek uz galda rindā. Nata paskatās uz produktiem, uz māti, Ilmārs pieiet klāt Elitai, Nata novēršas, turpina lasīt.

ILMĀRS. Nu gan sapirkies, mincīt.

Kad Elita neatbild un turpina krāmēt, Ilmārs uzliek viņai rokas uz pleciem, nobučo Elitai kaklu, dzirdams, ka Nata pagriež skaļāk mūziku.

ILMĀRS. Laid, minc. Es salikšu, ej atpūties.

Elita atbrīvojas no Ilmāra rokām.

ELITA. Būs labi. Ej pats.

ILMĀRS. No kā tad es? Es jau te visu dienu loderēju apkārt, šodien jau pat klientu nebij. Nu laid, minc.

Ilmārs cenšas pārņemt pārtikas maisu, Elita neļauj.

ELITA (*dusmīgi.*) Ilmār! (*Maigāk.*) Mīļais, aizej uz istabu, lūdzu.

Elita nicinoši paskatās uz Natu.

ELITA. Ilmār, es pati. Paldies.

Elita noskūpstā Ilmāru uz lūpām, turpina kārtot.

ILMĀRS. Nu... labi. Bet nāc drīz tad, minc. Es gaidīšu.

Ilmārs vēlreiz nobučo Elitu uz kakla, lēnām iziet no virtuves. Elita turpina kārtot produktus, pieiet pie maizes kastes, atver to.

ELITA. Kurš izrijis visu maizi?

Kad Nata neatbild, viņa pieiet pie meitenes, izrauj viņai no klēpja pleijeri, Nata pielec kājās.

NATA. Nesaplēs!

ELITA. Nopirksi taču jaunu!

NATA. Ko? Es neizriju nekādu maizi. Šodien vispār neesmu ēdusi.

ELITA. Tad varēji apskatīties, ka trūkst, un nopirkt vietā!

Elita nomet pleijeri raskladuškā, Nata uzreiz to paceļ, pārbauda, vai strādā.

ELITA. Kas man viss vienai jāpērk, ja? Tā uzskati? Kaut kāds ēzelis tev esmu? Idiotē?

NATA. Ja viņš izrija, varēja arī pats nopirkt.

ELITA. Tu nepin te viņu iekšā! Sīkā blozga! Domā, es nezinu? Par idioti mani turi?

NATA. Ko?

ELITA. Ko ko? Bagātniece mums te atradusies.

NATA. Kas?

Nata skatās uz māti, māte skatās uz viņu, tad Nata ātri paskatās stūrī, kur stāv arī viņas raskladuška, Elita iesmejas.

ELITA. Pareizi, pareizi!

Nata izbijusies pieskrien pie raskladuškas, notupjas uz zemes, izvelk no pagultes somu, atver to.

NATA. Kur mana nauda?

ELITA. Tava nauda? Ak, tava nauda? Un kas tad būtu mana nauda? Tā, ko tu ikdienā sev rīklē stūķē?

NATA (*pieceļas kājās.*) Kur ir mana nauda?

ELITA. Tava. Un kur tad rāvi to savu naudu?

NATA. Nopelnīju. Kur viņa ir?

ELITA. Pa kuru laiku? Kamēr skolu bastoji?

NATA. Pa vasaru. Mamm, atdod!

ELITA. Ak, tagad mamma, ja? Tādu vārdiņu arī zini? Un kur tad tā sapelnīji? Zini, es par neko vairs nebrīnītos. Tevī vienmēr ir bijis tāds ļaunums. Nekad nevar zināt, kas aiz ādas. Tāpat kā tavs tēvs!

NATA. Kur ir mana nauda?

ELITA (*norādot uz galda sakrautajiem produktiem.*) Re, kur! Dzimšanas dienas maltīte!

Elita paķer no galda šampanieti, mēģina to pompozi attaisīt, taču pudele nepadodas.

ELITA. Par meitu, ko viena audzināju, no visa atteikdamās, lai galu galā izaugtu... sīka, nepateicīga blozga!

Šampanietis ar paukšķi atsprāgst.

ELITA. Priekā!

Virtuvē izbijies ieskrien Ilmārs.

ILMĀRS. Kas notika?!

ELITA (*sniedzot viņam šampanieti.*) Ņem, iedzer par savu topošo meitu – nepateicīgu, izlutinātu bezkauņu! – Nu piedod, mīlais, par tādu pūru.

Elita pati iedzer.

NATA. Kur ir pārējā nauda?

ELITA. Vot! Sadega! Izķūpēja! Apēdu!

NATA. Atdod manu naudu!

ELITA. Tavu naudu? Bērniņ, tu man vēl miljonus parādā esi, ka tevi nepametu, kā tavs mēsla tēvs!

NATA. Neviens tev nelika mani dzemdēt. Atdod.

ELITA. Ak, nelika. Jā, nelika. Būtu zinājusi, ka tāda nepateicīga bezkauņa izaugs... Un vēl atļaujies kaut ko muldēt par citiem – paskaties uz sevi! Kamēr es te pa trim plēšos, katru santīmu kasu, lai izdzīvotu, šī te sēž uz pūra lādes un bolās. Jā, goda vārds, tiešām nožēloju, ka toreiz abortu neuztaisīju. Būtu man normāla dzīve, normāla ģimene...

NATA. Ar kādām tiesībām tu rakājies pa manām mantām?

ELITA. Tavām? Nekas te nav tavs, saprati? Kamēr neko neesi nopelnījusi...

NATA. Es nopelnīju!

ELITA. Mh! Nopelnīji! - Un es nerakājos! Simt gadu man tavas parpalas nav vajadzīgas.

ILMĀRS. Es...

ELITA. Ilmāram soma nokrita. Un izbira tavs zelts. Re, kā vajadzēja rūpīgāk zeķi sasiet, tu...

Nata pieskrien pie Ilmāra, mēģina viņam iesist, viņš, satverot meiteni aiz rokām, to savalda.

NATA. Atdod manu naudu! Atdod manu naudu!

Elita pieskrien pie Natas, mēģina viņu aizvilkt no Ilmāra.

ELITA. Tu viņam nepieskaries!

ILMĀRS. Nata nu!

ELITA. Nav pie viņa! Viņš visu man atdeva! Tāpēc arī mēģināji te viņu apmelot, ja? Apdraudēta sajuties? Tā jau es zināju. Tu esi ļauna, nepateicīga, tāpat kā...

NATA. Soma bija zem gultas!

ELITA. ...Un?

NATA. Soma bija zem gultas! Zem gultas! Kā viņa varēja nokrist, ja bija zem gultas? Viņš atkal rakājās pa manām mantām! Un zini, kāpēc viņš rakājās pa manām mantām? Tāpēc, ka es noslēpu visu savu apakšveļu, lai viņš tur vairs nelīstu! Bet, protams, ka līda, protams! (*Gandrīz raudot*) Un zini kāpēc - tāpēc, ka viņš ir vecs, pretīgs, perverss izdzimtenis, un tu esi nožēlojama, izmantojama, lētticīga idiote, kas gatava savākt katru nolāpītu neveiksminieku un pataisīt savas mājas par točku, lai tikai sāni silti! Tu esi stulba!

ILMĀRS. Nata!

Elita pieiet pie Natas, iesit viņai stipru plauku.

ELITA. Lai tu vairs...

Nata iesit mātei stipri pretī, viņa nokrīt uz zemes. Ilmārs pieskrien pie Elitas, palīdz viņai piecelties.

ILMĀRS. Minc...

ELITA. Vācies prom! Vācies ārā! Tūlīt pat vācies prom! Brauc pie sava nolāpītā papucīša! To tu gribēji?

Elita izvelk no kabatas lapiņu, nosviež uz zemes.

ELITA. Re, kur arī tava adresīte! Ņem un vācies! Nekad vairs negribu tevi redzēt! Vācies!

Nata paķer lapiņu, somu, pleijeri un iziet pa virtuves durvīm, dzirdams, kā aizcērtas ārdurvis.

ELITA. ...Ar ko es esmu to pelnījusi?

Ilmārs apskauj Elitas plecus.

ILMĀRS. Kuš, kuš. Tu neesi, mincīt. Neesi.

2. aina

Atrakciju parka noliktava – ar kastēm, sadalītām atrakcijām un sasietiem pūšļiem pilna telpa bez logiem. Ansis stāv starp kastēm, smēķējot un malkojot alu, pārskaita čupa-čupsus, liek tos pa kastēm. Fonā skan radio. Pie durvīm klauvē, Ansis apstājas, ieklausās, kad klauvējienu neatkārtojas, turpina skaitīt, taču, drīz tie atskan vēlreiz. Ansis pieiet pie durvīm.

ANSIS. Jā?

NATA. Te Natālija Egle. No atrakcijām. Vasarā strādāju... Talsos biju... pie bundžām... Carnikavā arī. Un Saulkrastos.

ANSIS. Pagaidi.

Ansis attaisa durvis.

ANSIS. Nu labvakar, Natālij.

NATA. Labvakar. Lieta tāda – man vajadzētu kur palikt... aizkrita mājās durvis un netālu biju un jā – nav kur...

ANSIS. Pag, tu taču galīgi plika. Nāc, iekšā! Jūties, kā mājās!

Natālija ienāk angārā.

ANSIS. Esi nosalusi? Jā, nu esi. Es uztaisīšu tēju. Kādu gribi?

NATA. Es...

Ansis pieiet pie galdiņa, uz kura stāv tējkanna, dažas krūzes, netīri šķīvji. Viņš ieslēdz tējkannu, kaut ko meklē.

ANSIS. Labi, ko tur daudz, man ir tikai viena – piparmētru. Derēs?

NATA. Jā.

ANSIS. Ļoti labi.

Ansis izvelk no stūra salokāmo krēslu.

ANSIS. Piesēdi.

NATA. Nē, paldies.

ANSIS. Ne tak kājās stāvēsi. Sēdi.

NATA. Paldies.

Nata apsēžas, brīdi klusums.

ANSIS. Džemperu nevajag? Tev zilas lūpas.

NATA. Nē, paldies. Es ļoti atvainojos, gribēju stacijā, bet tur mani...

Pēkšņi Nata paslēpj seju rokās un histēriski sāk šņukstēt.

ANSIS. Eu... Viss labi?

Nata pārstāj raudāt, noslauka asaras.

NATA. Jā, viss labi. Es ļoti atvainojos.

ANSIS. Taču viss kārtībā.

Ansīs aiziet, pieiet pie galda, paņem džemperī, paosta, atnes to Natai.

ANSIS. Pēc cigaretēm, bet nu... man te viss tāds.

NATA. Paldies.

Nata paņem džemperī, uzvelk.

ANSIS. Eu, bet tiešām viss labi? ...Kaut kādu... policiju nevajag izsaukt? Nu, es nezinu.

NATA. Viss kārtībā... Nosalu vienkārši.

ANSIS. Ā... Pag, kas tev tur bija ar staciju?

NATA. Slēdza ciet.

ANSIS. Ā, jā. Pareizi. Tur slēdz. Bet, zin, varbūt, ka arī labi. *(Iesmejas.)* Kādi tur jau no rītiem savelkas. Nē, nu es nezinu tagad, bet pirms pāris gadiem. Visi bezpajumtnieki, psihopāti, jaunieši – bet nu tā nešķirojot. Nu tur – no guči līdz kobeiniem. Un tad vēl tie, kas kaut kur grib nokļūt. Un tad visiem ballīte kopējā – un pa vidu apsargi staigā un izvēlas, kam sadot pa seju. Nu, spraigi. Nezinī, tagad vēl arī tā?

NATA. Nezinu.

ANSIS. Mh. *(Paskatās pulkstenī.)* Bet tad jau ilgi esi staigājusi. Staciju pusnaktī slēdz ciet. Tagad pustrīs jau.

NATA. Jā.

Abi brīdi klusē, tējkannai noklikšķ slēdzis.

ANSIS. Gatavs ir.

Ansīs aplej tēju, pasniedz Natālijai krūzi.

NATA. Paldies.

Nata iedzer tēju, aizrijas, sāk klepot.

ANSIS. Trakā! Karsta tak!

NATA. Atvainojos.

Nata noliek krūzi atpakaļ uz galda.

ANSIS. Nepiedošu!

Ansīs iesmejas, abi brīdi klusē.

ANSIS. Bet jā. Pag, kas tev tur bija – durvis aizkrita, jā?

NATA. Jā.

ANSIS. Bet tas gan traki, ka durvis aizkrīt. Es šito zinu – man arī tā vienreiz sanāca. Pirms latviešu valodas eksāmena videnē. Aizgulējos, skrēju un aizmirsu pasi. Un kdž – ciet. Un viss. Tā arī nenoliku. Nē, nu var jau būt, būtu pielaiduši. Nezinu. Tā arī neaizgāju.

NATA. Mh.

Klusums, Nata paceļ tējas krūzīti, taču noliek uzreiz atpakaļ.

NATA. Es esmu Natālija.

ANSIS (*iesmejas.*) Es taču zinu. Atceros. Vedu tevi toreiz mājā pēc Talsiem, ne? Pēc – nu, kad tev to lielo zaķi nozaga.

NATA. Jā.

ANSIS. Nu re. Piedod, ka par to zaķi atgādināju.

NATA. Nekas.

ANSIS. A... ja drīkst vaicāt. Kāpēc pēc tam vairs nestrādāji? Nestrādāji taču, ne?

NATA. Nē. Mani atlaida.

ANSIS. Jā jā? Čist? Kāpēc? Ne jau tak tā zaķa dēļ, ne? Tu jau nebiji vainīga.

NATA. Nē... Man pateica, ka par maz smaidu.

ANSIS (*iesmejas.*) Čist? Kas pateica? Iluta, ja?

NATA. Jā.

ANSIS. Haha, stulbums. Nē, nu piedod – es ne par tevi. Vienkārši nu – smieklīgi. Viņi ar tiem saviem produktivitātes plāniem. Bet nu, jāatzīst, ka izskatījās jau arī, ka tev tur riebjas.

NATA. ...Tā gluži nebija.

ANSIS. Bet nu neko priecīga jau arī nebiji. A kāpēc atnāci vispār te strādāt? Nē, tu neapvainojies! Tas nav tā rupji domāts. Vienkārši nu – uzreiz taču skaidrs jau, ka atrakciju parks nebūs nekāds tur vienmuļais ofisa stūrītis. Nu – visas cilvēku masas, negulētas naktis un tā – tas jau tač uzreiz ir skaidrs. Es, piemēram, gāju tieši tāpēc. Nu – naktīs vispār gulēt nevaru, un tad nu – tur jauni cilvēki, vide tāda. Apkārt var braukāt. Interesanti likās (*iesmejas.*). Dzīvē jau, protams, viss tā neattaisnojas, bet – normāli. Dzīvot var.

NATA. Jā.

ANSIS. Un tu? Kāpēc atnāci?

NATA. Man vajadzēja naudu. Te bija sludinājums.

ANSIS. Bija gan, jā. Nē, nu ok. Sava pieredzīte. Tev jau gan laikam ne no tām mīļākajām, bet tomēr. Pieredze ir punkts un sākums. Tā es vienmēr saku. Nē, vispār. (*iesmejas.*) Bet svarīgi jau ir, ne?

NATA. Jā.

ANSIS. Jā... Tu dzer savu tēju, atdzisīs.

Nata paceļ krūzīti, iedzer.

ANSIS. Jā. Bet nu palikt vari droši, protams. Labprāt mājās no rīta aizvestu, bet nu – man te nesen ķibeles ar tiesībām gadījās, tā kā – piedod nu.

NATA. Tas nekas. Es pati aiziešu.

ANSIS. Mmh. Un jā vispār ar gulēšanu ar te tā pašvakāk, man te tik sava lāviņa.

NATA. Nekas.

ANSIS. Nē, nu tas vispār tiešām nekas – kā jau teicu, es naktīs neguļu. Principā vispār neguļu, tā kā droši vari iet jau tagad atlaisties.

NATA. Man nenāk miegs.

ANSIS. Tu arī esi naktsputns, ja?

NATA. Nezinu. Laikam.

ANSIS. Kruta. Bet vispār savs foršums tur arī. Nu – naktī viss pavisam citāds. Galvu ieskaitot. Un bez visiem aliņiem! (*iesmejas.*) Nē, nu – ne šoreiz, bet jā. Es vispār varētu tā tik pa naktīm dzīvoties. Tu arī?

NATA. Nezinu.

ANSIS. Kā man bija, kad Vācijā vienlaik dzīvojos – principā tikai tā arī naktīs eksistējām, a pa dienām – tik tā – pa parkiem vāļājāmies. Nu, kamēr nepadzen. Varbūt neizklausās, bet savs foršums tur ir.

NATA. Esi bijis Krievijā?

ANSIS. ...Nē. A kas?

NATA. Nē, nekas.

ANSIS. Eu! Tā nedrīkst! Stāsti! Esi bijusi?

NATA. Nē.

ANSIS. Būsi?

NATA. Nezinu...(*ledzer tēju.*) Paldies par tēju. Garšīga.

ANSIS. Nav par ko.... Labi, par to Krieviju paliksi man parādā. A kur tu vispār tālākais tā esi bijusi? Nu – ārpus LV.

NATA. Neesmu bijusi.

ANSIS. Kā? Vispār? Uz kaut kādām Lietuvām, Igaunijām?

NATA. Ar omu laikam, kad biju maza. Viļņā. Bet to neatceros.

ANSIS. Tev noteikti vajag kur aizceļot! Ceļot vispār ir tik forši! Visa vide pilnīgi atšķirīga. Un cilvēki! Nē, nu tas jau atkarīgs, kur brauc, ar ko brauc, bet jā. Baigi kruta! Vispār man sapnis ir uz Japānu aizceļot! Jā, zinu, zinu. Tagad jau tur – nu visa tā avārija un tā, bet vispār, ja godīgi – tieši tāpēc. Palīdzēt tur viņiem visu atjaunot un – nu kaut kur būt patiešām noderīgam. Citādi šeit, zin. – It kā jau forši, nesūdzos tiešām, bet visa šitā kārpīšanās, lai tik sev vēderu sapildītu – man tas tā. Nu, es negribu tikai tam dzīvot, saproti?

NATA. Jā.

ANSIS. Zini, vispār tu esi pirmais cilvēks, kam par to Japānu esmu stāstījis. Pārējie liekas smietos vai sapsihotos vai ko. Bet nu jā – tu jau nesmejies vispār. (*Ansī neveikli iesmejas.*) Paklau, es drīkstu uzsmēķēt?

NATA. Jā, protams.

Ansī paņem cigareti, aizsmēķē, noliek paciņu.

ANSIS. Ai, man tās manieres. Tu nevēlējies?

NATA. Nē, paldies.

ANSIS. Nesmēķē?

NATA. Nē.

ANSIS. Esi kādreiz mēģinājusi?

NATA. Neesmu.

ANSIS. Varbūt gribi? Nu – pieredzei un tā. Nē, vispār nē. Es nepiedāvāju. Es pat neļauju! Tu pamēģini tikai paņemt!

Nata pasmaida.

ANSIS. Tu arī smaidi. Tas labi. Paklau – man ir ideja! Uzspēlējam kaut ko!

NATA. Es – nē, nu. Tev jāstrādā, es varu mūziku paklausīties. Man ir līdzi.

ANSIS. Ai, nu. Es te dzīvoju – strādāt varu, cik tik lien. Šovakar lai iet atpūtas vakars. Nakts, tas ir. Davaj! Kura ir tava mīļākā atrakcija?

NATA. Man nav tādas.

ANSIS. Nu, pie kuras vislabāk strādāji?

NATA. Pie kauliņiem laikam.

ANSIS. Tie, kur jāskaista? Fūj! Tur taču vispār neviens mūžā neiet.

NATA. Nu jā.

ANSIS (*iesmejas.*) Skaidrs ar tevi, nē, bet skaitīt es to šovakar negribu, piedod. Davaj vistas! Esi spēlējusi?

NATA. Nē.

ANSIS. Čist? Tā jau bezmaz populārākā.

NATA. Nē, nu esmu strādājusi, bet pati nepamēģināju.

ANSIS. Nu lieliski. To tad arī tūliņ labosim! Nāc!

Ansī aizskrien pie liela metāla galda izvelk to priekšā, aiz tā sakārto trīs lielus katlus.

ANSIS. Skaties – te uzliec vistu un ar āmuru tik bliez pa to pulķi – bet ne pa stipru. Tā, lai iekrīt katlā.

Ansī sit, kad vista nokrīt garām, smejas.

ANSIS. Nav nemaz tik viegli notrāpīt. Pamēģini.

NATA. Es... tiešām negribu, paldies.

ANSIS. Nu davaj! Ņem!

Nata negribīgi paņem āmuru, sit, vista nokrīt turpat uz zemes, Ansī smejas.

ANSIS. Zini, man viena meitene stāstīja, ka šitā ir viņas mīļākā atrakcija, zini kāpēc? Nu, kad nāk visi šitie sadzērušies bari – tur agresīvie tēviņi izrādās mātītēm un tā, tad nu nonāk pie šitā un viss – gludzina kā tādi bērni, kad tā vista tur kūlājas pa gaisu.

NATA. Mh.

Nata atdod āmuru Ansim, Ansis sit.

NATA. Klau. Vai būtu iespējams...

ANSIS. Nu, nu.

NATA. Vai es šeit varētu pastrādāt?

ANSIS (*pārstāj sist.*) Šeit? Angārā?

NATA. Jā. Nu kaut ko... palīdzēt. Es varu skaitīt!

ANSIS. Pag, nu...

NATA. Ne ilgi. Dažas dienas! Cik dienā var nopelnīt?

ANSIS. Pag, pag, nu. Es tač te algas nemaksāju.

NATA. Jā, bet nu... Nu protams. Saprotu, jā.

ANSIS. Hmm. Nē, nu. Cik tev vajag naudu. Kam vispār?

NATA. ...Krievijai.

ANSIS. Brauksi tad, ja? Tā jau zināju! Kruta. Ko tur?

NATA. Pie tēva.

ANSIS. Ā. Nu – tētis nevar nosponsorēt?

NATA. Nu... Viņš nezina, ka braukšu.

ANSIS. Oho. Nu – mamma?

NATA. Noteikti nē. Nē, nu, nekas. Saprotu. Varbūt zini, kur citur es varētu...

ANSIS. Nē, nu pag. Cēliem mērķiem gan jau vienmēr var ko sdomāt. Cik tev vajadzētu?

NATA. Es nezinu īsti... Nu es stopētu.

ANSIS. Bet tur jau vīzas un kas tik vajadzīgs.

NATA. Tas nekas.

ANSIS (*iesmejas.*) Nu gan. Nē, nu... Darba jau vispār man te daudz...

NATA. Varētu? Tiešām? Es varu ļoti daudz strādāt! Tiešām! Un gulēt es tiešām guļu maz!

ANSIS. Pag, nakšņot arī te?

NATA. Es... Ja varētu...

ANSIS. Pag, pag. Tev nav kur palikt? Tā durvis –

NATA. Durvis tiešām aizkrita, bet māte negrib, lai braucu. Viņai nepatīk tēvs.

ANSIS. Un tev nepatīk māte. Nu skaidrs. Vai pusskaidrs. Laikam.

NATA. Tad varētu?

ANSIS. Nu – varam pamēģināt. Tikai – baigi vajadzētu tā, ka apsargs nezina, ka tu te.

NATA. Es vispār neiešu ārā!

ANSIS. Pag, nu un skola?

NATA. Es... iešu tur skolā!

ANSIS. Mhmm.

NATA. Varētu tad?

ANSIS. Nu... Lai iet. Pamēģināsim!

Nata priecīgi satraukta paņem Anša roku, paspiež to, ātri palaiž, Ansis iesmejas.

NATA. Paldies!

ANSIS (*smejas.*) Nav par ko. Bet tev būs mani kādreiz jāuzaicina ciemos uz Krieviju!

NATA. Jā, uzaicināšu!

ANSIS. Labi, nu tad vēl vienu vistu partiju uz šito sadarbību!

NATA. Labi!

Ansis pasniedz Natai āmuru, Nata sparīgi sit, visas vistas krīt uz zemes, Ansis smejas, Nata pa brīdim arī iesmejas.

3. aina

Angārs, rīts, Ansis guļ uz batuta. Kāds stipri klauvē pie durvīm, Ansis nedzird, kad tiek klauvēts aizvien stiprāk, viņš pamostas, pieiet pie durvīm.

ANSIS. Kas tur?

ELĪNA. Ielaid!

Ansis atslēdz durvis, attaisa, pa tām ienāk Elīna.

ELĪNA. Tu telefonu kādreiz arī vari pacelt?

ANSIS. Kas?... Es nedzirdēju. Gulēju.

ELĪNA. Divpadsmitos. Kruta.

Elīna pieiet pie galda, kur viņš vakar skaitījis mantas, paceļ tukšu alus pudeli.

ELĪNA. Dzīrītes atkal?

ANSIS. Kuš, kuš, nekliedz. Ne taču, aliņu vienkārši iedzēru. Ko tu gribēji?

ELĪNA. Mazais apslimis, vajag naudu.

ANSIS. Kas vainas?

ELĪNA. Klepus, temperatūra. Īsti vēl nezinu, šodien nāks ārsts.

ANSIS. Bet es... nepietiek, ar ko pagājšnedēļ iedevu?

ELĪNA. Es nopirku zābaciņus pa 50 latiem. Pareizi mamma saka – tādā vecumā zābakus nevar humpalās, hujzin, ko viņi ar kāju izdara. Un kājas ir mūžu.

ANSIS. Tā gan. Nē, nu pareizi darīji, jā. Cik tev vajag?

ELĪNA. Cik tev ir?

Ansis paņem maku, skatās tajā.

ANSIS. 20 skaidrā.

ELĪNA. Nu, dod tad, ja vari. Gan jau atkal par zālēm vien sotaks aizies.

Ansis iedod naudu, Elīna iebāz kabatā, abi brīdi skatās viens uz otru klusēdami.

ELĪNA. Nu – kā iet? Kā tiesībām?

ANSIS. Ai, nesāc, lūdzu.

ELĪNA. Nu nāfig, Ansi. It kā nezināji, ka šeit poliči priekšā pakalā dežūrē. Cik tev bija?

ANSIS. 1, 4.

ELĪNA. Nu tu esi idiots, Ansi. Goda vārds. Nosistos un ko – man vienai vajadzētu tikt ar visu galā? Nē, nu es it kā jau tagad to daru, bet tomēr. Padomā taču vienreiz arī par citiem.

ANSIS. Piedod.

Ansis paņem cigareti, aizsmēķē, Elīna paņem no viņa paciņu, izņem cigareti, arī aizsmēķē.

ELĪNA. Nu un ko lluta?

ANSIS. Kas Ilutai?

ELĪNA. Nu nekāds šoferis jau tu vairs nebūsi.

ANSIS. Ai, nu. Uz vietas jau arī daudz darba.

ELĪNA. Bet algu tad samazinās.

ANSIS. Nekas tāds nav teikts.

ELĪNA. Tu ar galvu padomā! Kas visu tagad izvadās? Klausies, ja samazinās, čist ej labāk uz ostas krāvējiem. Mamma pareizi saka. Un zinkādu piķi viņi tur pelna? Seši simti mēnesī! Pizģec, ne?

ANSIS. Es neiešu uz krāvējiem.

ELĪNA. Ansi. Nu beidz šitos. Kas tu visu mūžu taisies šitajā piepīpētajā bedrē tupēt? Un dzīvot... tu taču vari nākt atpakaļ pie mums. Mamma teica, ka jūs varētu vienkārši nesarunāties, ja jau galīgi nevari virsū viņai nevemt.

ANSIS. Elīn, tu mani pazīsti.

ELĪNA. Nu?

ANSIS. Tu zini, ka es nevarētu krāvējos.

ELĪNA. Protams, ka tevi pazīstu. Tev jau viss pofig. Ka tik sēdēt savā smirdīgajā kambarī un ne par ko neuztraukties! Tiešām bezatbildības kalngals.

ANSIS. Mh.

ELĪNA (*izmēdot.*) Mh mh. (*Skatās apkārt.*) Tu vēl neesi visu saskaitījis? Tev jau nedēļu šitā stāv.

ANSIS. Kuš, nu nekliedz, lūdzu. Man tur ciemiņš guļ.

ELĪNA. Ko? Kāds ciemiņš?

ANSIS. Nu ne ciemiņš – viena meitene. Darbiniece bijusī. Viņai, man liekas, baigie sūdi ģimenē vai kas. Vakar atnāca vēl naktī bez drēbēm galīgi pārsalusi. Nu, ka netiek mājās.

ELĪNA. Bez drēbēm?

ANSIS. Nu – bez jakas, tā.

ELĪNA. Kura?

ANSIS. Tu nezini gan jau. Viņa tavā laikā nestrādāja.

ELĪNA. Kura?

ANSIS. Natālija. Tāda klusa meitene. Nezināsi.

ELĪNA. Pag! (*Iesmejas.*) Zivs?

ANSIS. Kas?

ELĪNA. Zivs! Tā, kurai Artis zaķi nospēra?

ANSIS. Kā... Artis nospēra?

ELĪNA. Nu jā! Nezināji? (*Smejas.*) Man Kristīne stāstīja.

ANSIS. Kāpēc?

ELĪNA. Ai, nu. Viņa taču tur tā kā tāda atsaldēta vienmēr staigāja. Nu – un čaļi izdomāja *uzfrišināt!* Tikai viņa jau ,protams, pat nepamanīja, ka viens zaķis no četriem pazūd. Tas jau tā. Un tad tikai, kad Iluta pati atnāca, ieraudzīja. (*Smejas.*)

ANSIS. Pag, nu a viņi pateica, ka to izdarīja?

ELĪNA. Man liekas, ka nē. Ā, nu jā, nē. Artis Kristīnei uzdāvināja. Viņai joprojām tas zaķis mājās stāv. Drausmīgi neglīts.

ANSIS. Nu nāfig. Viņu atlaida.

ELĪNA. Ai, ai. Aizstāvis atradies. Labāk pastāsti, ko viņa pie tevis te dara?

ANSIS. Es jau teicu. Nebija, kur palikt.

ELĪNA. Paskat kā. Nemaz nezināju, ka jūs ar *Zīvi* tik tuvi.

ANSIS. Izbeidz.

ELĪNA. Labi, labi. Bet tu skaties – ka tik nesaķeras.

ANSIS. Obligāti. Tu labāk ej, aizved mazo pie ārsta.

ELĪNA. Jā. Tas gan. Moš tu vienreiz aizved, ne? Ai, šodien gribēju uz skolu aiziet. Ā, es eju skolā atkal, zināji?

ANSIS. Ja? Tas forši.

ELĪNA. Jā. Vakarenē. Vienu dienu jau biju – drausmīgi nirdzīgi. Man solabiedram ir 40 gadi! (*Smejas.*) Tāds ar bārdu, resns! Izskatās pēc tā maršrutnieka šofera, kas bija no Zoļika, atceries?

ANSIS. Mhm.

ELĪNA. Nu labi. (*Paskatās pulkstenī.*) Tiešām laikam iešu. Bet, Ansi, (*Iesmejas, ķēmojoties.*) vai varbūt varu pirms iešanas uzvest acis dusošajai *Zīvij*?

ANSIS. Ej!

Ansis stumj viņu uz durvju pusi.

ELĪNA (*Smejas.*) Labi, labi. Bet pasveicini!

ANSIS. Labi, ej. Un piezvani pēc ārsta.

ELĪNA. Ok. Čau.

Elīna iziet pa durvīm.

ANSIS. Čau, čau.

Ansis aiztaisa, paskatās uz trepīšu pusi, aiziet pie galda, kur joprojām stāv vakar izbērto čupčupsu kaudze, viņš sāk skaitīt, pieraksta. Pēc brīža pie trepītēm parādās Nata, viņa kāpj lejā.

ANSIS. O, labrīt! Labi gulēji?

NATA. Jā.

ANSIS. Piedod, ja uzmodināju, man te...draudzene viena bija ienākusi.

NATA (*nokāpjoti no trepēm.*) Mh.

ANSIS. Tēju?

NATA. Labi.

Ansis uzliek vārīties tēju.

ANSIS. Man ir roltoni. Nu – sausā zupiņa. Gribēsi?

NATA. Nē, paldies.

ANSIS. Tu taču neko neesi kopš vakara ēdusi. Davaj, uztaisīšu.

NATA. Labi, paldies.

Ansis atplēš paciņu, saber trauciņā sauso zupu, apsēžas, abi brīdi sēž viens otram klusēdami pretī.

ANSIS. Mēs tiešām tevi nepamodinājām?

NATA. Nē, nu... Cik pulkstens vispār?

ANSIS. Jā, to nu šeit nav iespējams tāpat noteikt. (*Paskatās*) O, pusviens jau būs. Nu gan būs jāsāk rukāt.

NATA. Mh.

ANSIS. Tu joprojām gribi te strādāt?

NATA (*Satraukti.*) Jā. Kāpēc prasi? Nedrīkst tomēr?

ANSIS. Kuš, kuš, nomierinies. Viss labi. Drīkst. Gan jau.

Uzvārās tējkanna, Ansis aplej tēju un zupiņu, pasniedz Natai.

NATA. Paldies.

Abi ēd.

ANSIS. Zini, es tikko baigo draņķību uzzināju.

Nat, nenovērsdama skatienu no šķīvja, turpina ēst.

ANSIS. Tas tavs zaķis toreiz – tas bija tikai stulbs joks.

NATA. Ja?

ANSIS. Nu... jā. Viņu nenspēra. Tur no darbiniekiem viens savāca. Gribēja tevi izjokot.

NATA. Ā.

ANSIS. Es varu pastāstīt šito Ilutai. Nu, ka tu nebiji vainīga. Moš atpakaļ atrakcijās paņems, tā.

NATA. Mani jau ne tāpēc atlaida. Un tāpat jau braukšu prom.

ANSIS. Nu jā. Fakts. Bet nu tāpat stulbi.

NATA. Nekas.

ANSIS. Mani skolā šitā arī vienreiz izjokoja. 3. klasē uzvilka somu karoga mastā. *(Iesmejas.)* Visu dienu vazājos apkārt pārbimbāties. Zin kā. Man vecāki tādi šteingrie. Tiem jau viss uzreiz pasaules gals.

NATA. Mh.

Nata turpina ēst.

ANSIS. Ā, un vienreiz, kamēr sēdēju stundā, man sasēja aukliņas kurpēm. Un kā cēlos, tā pret galdu – kdž! Re, kur vēl rēta virs acs. Redzi?

NATA. Jā.

ANSIS *(Iesmejas.)* Bet nu toreiz paši tā pārmīzušies bija. Atvainojos – pārbijušies. Nu, man visa seja asinīs bija. Piecas šuves. Bet viss jau pie lietas. Tev arī skolā kādreiz šitā darījušies? Vai meitenēm jau parasti maigāk tas viss.

NATA. Nē, nu – gadās.

ANSIS. Nu nu, klāj vaļā.

NATA *(joprojām nenovēršot skatienu no šķīvja.)* Vienreiz, kamēr biju tualetē, man sagrieza visas burtnīcas, kas uz galda bija. Un džemperim piedurknes. *(Atsāk ēst.)*

ANSIS. Ū, tas ir skarbi.

NATA. Un vienreiz sportā man no garderobes nozaga visas drēbes un man bija jāiet mīnus 30 grādos mājās sporta tērpā.

ANSIS. Ja? Ārprāts, es tādā gadījumā būtu pirmajā krustojumā nomiris. Mans sporta tērps skolā bija tāds pats kā klasesbiedram pidžama. Haha, nē – nu tā tiešām bija pidžama.

NATA. Vienreiz, kad dežūrēju, mani ieslēdza klasē un es visu nakti nogulēju uz skolotājas galda.

ANSIS. Haha, ārprāts. Nevienš nedzirdēja, ka kliez?

NATA. Es nekliezu.

ANSIS. Ā. Nu es gan būtu kliezjis. Un izsitis kādu stiklu. Tip – no uztraukuma – klaustrofobijas, vot. Ģību un izsītu. Un iesūdzētu šos tiesā vēl, haha. Nu nē jau.

NATA. Un vēl vienreiz man algebras laikā nogrieza matus.

ANSIS. Oo, šitais ir meiteņu ļaunais. Kad tas bija?

NATA. Pagājušomēnes.

ANSIS. Ja? Izlaid matus!

Nata atsien matus.

ANSIS. Nu bet smuki! Viss izskatās speciāli.

Nata ātri sasien atpakaļ, pieceļas ar bļodiņu.

NATA. Kur varu nomazgāt?

ANSIS. Nekas taču. Noliec tur uz galdiņa – čupas galā.

NATA. Es varu visus nomazgāt.

ANSIS. Fui, nē! Nevajag! Tur taču viss apaudzis ar – man pat bail zināt ko.

NATA. Tas nekas. Es nomazgāšu.

ANSIS. Nu – kā vēlies. Tur ir tualete, turpat arī izlietne.

Nata paņem traukus, aiznes uz izlietni, Ansis aiziet atpakaļ pie galda skaitīt.

ANSIS. Eu, a Nata? Dzirdi mani?

Dzirdami ūdens šļaksti, Natas balss.

NATA. Jā.

ANSIS. Tu tur domā tā kā pavisam palikt? Neatgriezties?

NATA. Jā.

ANSIS. Nebūs žēl?

NATA. Kā?

ANSIS. Nu – šejienes. Māju, dzimtenes, draugu.

NATA. Kā?

ANSIS (*Skaļi.*) Dzimtene nepietrūks?

NATA. Nē.

ANSIS. Mh.

Kāds pieklaucē pie durvīm, Ansis aiziet atvērt, tur stāv Ilmārs.

ILMĀRS O, labdien.

ANSIS. Jā? Ko vēlējāties?

ILMĀRS. Ā, nu – šīs ir atrakcijas, ja?

ANSIS. Nu, noliktava – jā.

ILMĀRS. Tu – nezini gadījumā, te tāds skuķītis – Natālija kaut kur nav uzradies?

ANSIS. Natālija... Jā, nu...

No tualetes iznāk Nata.

NATA. Jā?

Nata ierauga Ilmāru, pieskrien pie durvīm, grib aizcirst, Ilmārs paspēj iebāzt kāju un durvis attaisīt.

ILMĀRS. Nata! (*Ansim.*) Viss kārtībā! Mēs pazīstamies!

NATA. Ej prom!

ILMĀRS. Nata, nu nāc taču mājās. Mamma taču uztraukusies.

ANSIS. Labi... netraucēšu

Ansis aiziet atpakaļ pie galda, skaita, taču pa brīdim uzmet acis Natai un Ilmāram.

NATA. Kā tu zināji, ka es te esmu?

ILMĀRS. Nu neesi jau tik neredzama, kā iedomājies. Es taču zināju, ka tu te vasarā šancēji. Davaj, beidz pūcēties, nāc mājās.

NATA. Tu mani izsekoji?

ILMĀRS. Protams. Ar lāpu pakaļ staigāju. Ne tak. Redzēju tevi nēgu svētkos. Carnikavā. Skraidīji tādā dzeltenā krekliņā, lāčus dalīji. Būtu jau pa draugam nācis sasveicināties, bet tu jau būtu atkal škandalēt sākusi...

NATA. Māte zina, ka es esmu te?

ILMĀRS. Vēl nezina. Nu davaj, beidz bozties. Viņa teica, ka atdos tev naudu.

NATA. ...Neticu. Kāpēc?

ILMĀRS. Nu, tu taču viņai bērns miesīgais un tā – tas jau svarīgāk.

NATA. Mhm.

ILMĀRS. Nu davaj, nelauzies. Viņa taču policiju taisās saukt.

NATA. Mhm.

ILMĀRS. Goda vārds! Es jau arī neticēju. Bet nē – tā sadegusies, ka nu tik. Cels visu Rīgu augšā. Davaj, nāc.

NATA (*iesmejas.*) Protams. Ej prom, Ilmār. Un labāk nesaki, kur es esmu.

ILMĀRS. Mincīt, nu...

NATA. Nekad nesauc mani tā! Un ej mājās.

ILMĀRS. Viņa izsauks policiju. Goda vārds.

NATA (*iesmejas.*) Un kas būs? Biznesiņš nelaime? Ej prom.

ILMĀRS. Nu, davaj. Mazais.

NATA. Ej prom!

Nata atgrūž Ilmāru uz durvju pusi, viņš meiteni aptur, satverot aiz rokas.

ILMĀRS (*pieklusināti.*) Zini, sirsnīn, tu pati no tā biznesiņa esi tīri labi pārtikusi, tā kā nevajag te tagad muti brūķēt.

ANSIS. Viss labi, Nata?

NATA. Jā! (*Ilmāram pieklusināti pretī.*) Zini, idiot. Es no tavas nolāpītās naudas neesmu ne santīmu patērējusi, tāpat kā to nav darījusi arī māte. Tikai atšķirībā no viņas, es to spēju arī tā kā pamanīt.

Ilmārs palaiž vaļā Natas roku.

ILMĀRS. Tad ej un nosities uzreiz. Ja jau tik ļoti par labu pasaulei jūties. Visi sliktie, redz dāmītei.

NATA. Ej prom.

Ansī pienāk pie durvīm.

ANSIS (*Natai.*) Viss labi?

ILMĀRS. Nu un kas tas tāds tev par drātētāju? Saņemies beidzot jaunavības atņēmēju dabūt, ja?

ANSIS. Labi, viss.

Ansī grūž Ilmāru ārā pa durvīm, Ilmārs pretojas, atgrūž Ansi.

ILMĀRS (*Ansīm.*) Tu pamēģini tikai man pieskarties!

NATA. Vācies.

ILMĀRS. Labi, Natiņ. Tad jau uz tikšanos.

Ilmārs iziet pa durvīm, aizcērt.

ANSIS. Kas tad tas?

NATA. Mātes draugs.

ANSIS. Hmm, nu... ne īpaši laba gaume tavai māmiņai.

NATA. Jā.

ANSIS. Viss labi?

NATA. Jā. Tiešām, jā. Paldies.

ANSIS. Par ko tad?

NATA. Nu, ka... aizstāvēji. Un vispār. Viņš vienkārši... Nē, paldies.

ANSIS. Ai, nu...

NATA. Jā.

Brīdi klusums.

NATA. Es nomazgāju traukus. Nebija tik jauni.

ANSIS (*iesmejas.*) Tas labi. Tu esi drosmīga meitene.

NATA. Skaitīt tagad?

ANSIS. Jā, nu. Varam.

Abi pieiet pie galda, Ansī attaisa kasti, izber no tās izber kaudzi ar atslēgu piekariņiem, pasniedz Natai lapiņu.

ANSIS. Nu tā. Te vari pierakstīt.

NATA. Aha.

Abi brīdi klusēdami skaita.

ANSIS. Viņš dzen kandžu?

NATA. Jā.

ANSIS (*iesmejas.*) Labais.

NATA. Virtuvē, kas ir tā kā arī – mana istaba.

ANSIS (*Smejas.*) Ārprāts.

NATA. Bet viņš nav vēl jaunākais. Iepriekšējais mātes draugs bija bijušais cietumnieks. Viss notetovējies tādām zilām, puskaillām sievietēm. Mātei gan stāstīja, ka ir izbijis jūrnieks.

ANSIS. Haha, nu un viņa ticēja?

NATA. Protams. Līdz brīdim, kad viņu atkal policija savāca.

ANSIS. Čista? Par ko?

NATA. Izvarošanu.

ANSIS. Nnja.

Abi brīdi klusēdami skaita.

ANSIS. Un tu tur vislaik dzīvojies?

NATA. Nē, nu es bieži pie omas biju. Tēva mātes. Viņai nepatika mana māte.

ANSIS. Kur viņa tagad?

NATA. Nomira pagājušovasar.

ANSIS. Nu – izsaku līdzjūtību. Man nekad nav bijušas omas vai opji.

NATA. Vispār?

ANSIS. Jā nu, senči briesmīgi veci bija, kad apprecējās.

NATA. Mh.

ANSIS. Tāpēc laikam jau briesmīgi gribēja, lai es būtu kaut kas briesmīgi perspektīvs. Nu kaut kāds ekonomists, baņķieris, sazin. Tas jau nekas, ka matemātikā mūžam esmu bijis pilnīgs zābaks. (*Smejas.*)

NATA. Mh.

ANSIS. Par ko tava māte gribēja, lai tu nu – kļūsti?

NATA. Nezinu. Šķiet par neko.

ANSIS. Tā arī var būt? Nu, dīvaini. Un kas tu pati gribi būt nu, kad – izaugsi?

NATA. Nezinu.

ANSIS. Nu, tā gan nevar būt.

NATA. Kaut kas ar mūziku varbūt. Mans tēvs ir mūziķis. Nu – Krievijā, tas. Viņam bija sava grupa. Esot braucis koncerttūrēs.

ANSIS. Kruta.

NATA. Mh.

ANSIS. Kad tu viņu satiki pēdējoreiz?

NATA. Nu... Kad man bija septiņi gadi. Īpaši daudz gan neatceros. Atceros, bijām zoodārzā.

ANSIS. Nu... bet. Tā tava braukšana – cik tas ir droši?

NATA. Nu, viņš maksā alimentus. Māte gan par to man nestāsta, bet es zinu. Un es zinu, ka māte viņu krāpa, tāpēc viņš aizgāja. Un – nu mēs esam līdzīgi. To gan man māte stāsta. Un oma arī tā teica. Balsis mums pat esot līdzīgas.

ANSIS. Mhm. Balsis? Tā kā – dziedot?

NATA. Nu, jā. Arī – nu vispār.

ANSIS. Tu dziedī?

NATA. Nu... nē.

ANSIS. Nu, davaj! Padziedi! Lūdzu!

NATA. Nē.

ANSIS. Nu nekautrējies. Davaj.

NATA. Es nekautrējos.

ANSIS. Man pat ir ģitāra, pāris akordus zinu, varu gan jau piespēlēt, ko? Ja?

Ansī aizskrien, paņem no stūra ģitāru.

ANSIS. Beidz, kā mēs Berlīnē ar šito uz ielām spēlējam. Un man taču vispār pilnīga nebalss. Bet nu – bagetei un aliņam vienmēr savācām. Davaj! Ko dziedāsi?

NATA. Lūdzu, nē. Es tiešām negribu.

ANSIS. Nu es varu piedziedāt. Man nav, ko zaudēt. Kaut ko krieviski?

NATA. Es nemāku...

ANSIS. Tu taču teici, ka gribi dziedāt. Kā tad...

NATA. Nē, nu – krieviski.

ANSIS. Pag. Kā? Natālija. Uz Krieviju. Un nemāk krieviski. Nē, nē, pagaidi. Tu mani tagad āzē.

NATA. Nē, nu es mācos, bet dziedāt es...

ANSIS. Nevienu dziesmu?

NATA. Nu... vienu tikai atceros. Ko man tēvs dziedāja. Par cālīti.

ANSIS. *Cipļonaks?* Haha, tam jau es pat vienu pantiņu zinu.

Ansī sāk spēlēt akordus, dziedāt, Nata klausās, smaida.

Cipļonok varenij, cipļonok žarenij,

cipļonki tože hočut žitj

ANSIS. Nu?

ego pojmal,i arestovali

Ansim smejojties ievienojas Nata.

veleli passport pokazatj.

Cipļonok varenij, cipļonok žarenij,

cipļonki tože hočut žitj

ego pojmaļi, arestovali

veleli passport pokazatj

ANSIS. Tālāk nezinu.

Nata turpina dziedāt, Ansis klausās.

passporta netu, davaj monetu

moneti netu, snimaj pidžak

passporta netu, davaj monetu

moneti netu, snimaj pidžak

passporta netu, dava, monetu

moneti netu, snimaj pidžak

passporta netu, davaj monetu

moneti netu, snimaj pidžak

ANSIS. Nezinu, kā tēvam, bet tev ir ļoti jauka balss.

NATA. Paldies.

ANSIS. Nav par ko.

Abi brīdi klusē.

NATA. Klau, tu brauksi uz to... Japānu?

ANSIS (*iesmejas.*) Nu, šaubos jau.

NATA. Kāpēc? Tu taču gribēji.

ANSIS. Jā... bet lietas jau nekad nenotiek tik vienkārši.

NATA. Kāpēc? Tagad man sāk likties, ka – notiek gan. Nu – ja tiešām gribi. Un dari.

ANSIS. Jā? (*Pasmaida.*) Tu esi ļoti jauka, Nata. Man liekas, ka tas tev dzīvē nav īpaši daudz teikts, bet tā ir.

NATA. ...Paldies.

ANSIS. Ai, nu beidz te paldiesot. Ne jau es te kūkas dalu.

Nata smaida.

ANSIS. Ja tu to neapzināsies, tad arī būs grūti.

NATA. Jā. (*Pasmaida.*) Es mēģināšu.

ANSIS. Mēģini gan.

Abi iesmejas, saskatās, Ansis pieliecas pie Natas un viņu noskūpstā, abi skūpstās.

4. aina

Tukša angāra telpa, kāds dauzās pie durvīm. Ansis apakšbiksēs noskrien pa trepēm, vienlaicīgi velkot kājās bikses, pieskrien pie durvīm, attaisa. Tur stāv Elita.

ELITA. Labdien.

ANSIS. Jā. Labdien. Ko vēlējāties?

ELITA. Te kaut kur būtu tāda meitene – Nata?

ANSIS. Minēšu – Jūs būtu Elita. Vai ne?

ELITA. ...Jā. Un kas Jūs būtu?

ANSIS. Ansis!

ELITA. Labi. Vai, Ansi, varētu, lūdzu, Natu pasaukt?

ANSIS. Viņa guļ.

ELITA. Te? Nu... Pamodiniet.

ANSIS. Es varbūt varu viņai kaut ko nodot?

ELITA. Labi, puika. Beidz māžoties un tūlīt pat pasauc manu meitu!

Elita pagrūž Ansi, ienāk telpā.

ELITA. Nata!

Nata, arī ģērbjoties, kāpj lejā pa trepēm.

ELITA. Skaisti! Tad tā tu savu naudiņu sapelnīji? Ar noliktavu puisīšiem maukojoties?

NATA. Ko tev vajag?

ELITA. Tu esi mana meita, tu esi nepilngadīga, es esmu par tevi atbildīga un es gribu, lai tu nāc mājās.

NATA (*iesmejas.*) Tu gribi? Tiešām?

ELITA. Labi, Nata, beidz. Mēs abas neesam bijušas viena pret otru īpaši labas, bet nu – tas ir abpusēji. Es esmu gatava pacensties. Ko pamainīt. Lai labāka sadzīve. (*Ansim.*) Jūs varbūt varētu kaut kur aiziet pastaigāties? Es gribu netraucēti parunāt ar savu meitu.

ANSIS. Nu bet runājiet.

Ansis aiziet, apsēžas uz galda, aizsmēķē cigareti, Elita uz viņu nicīgi noskatās.

ELITA. Tātad. Nāc mājās, Nata. Beidz māžoties.

NATA. Kāpēc? Es negribu.

ELITA. Ko tu negribi? Ko tad tu gribi? Šeit palikt? Kaut kādā smirdīgā noliktavā. Ar kaut kādu krāvēju?

NATA. Tā vairs nebūtu tava daļa.

ELITA. Tu esi mana meita. Ir gan daļa.

NATA. Hoho. Meita. Labi, ko tu patiesībā gribi? Sabijies, ka tētis vairs alimentus nesūtīs?

ELITA (*apmulsusi.*) Zini, tieimenti, tā saucamie, tevis pašas uzturēšanā vien, sirsnī, aizgāja, ja? Tā kā izbeidz te meklēt...

NATA. Manis? Kurā vietā? Kur konkrēti? Saki! Nu? Kabatas naudu tu man mūžā neesi devusi, mājās es tikpat kā neēdu! Ūdenī, elektrībā? Labi, liels paldies par to! Jūmtā, ko man nācās dalīt ar taviem večiem un viņu točkas klientiem? Labi, varu pateikties arī par to! Kāpēc gan nepriecāties, ka no rīta, kāpjot no gultas, uzkāp kaut kādam veprim, kas piedzēries un nokritis tur vājājas! Paldies! Paldies, māmiņ! Tiešām paldies par visu! Nē, es nedusmojos. Es vienkārši tur netaisos atgriezties, saproti? Tāpēc neprasi. Un nestāsti te nabaga Ilmāram par kaut kādām policijām, viņš taču pārbijies, nabags.

ELITA. Nata.

NATA. Ko?

ELITA. Kas ar tevi noticis? Tu esi kļuvusi tik ļauna.

NATA. Jā, es esmu ļauna. Pretīga, liekulīga, nepateicīga bezkauna! Un principā manis dēļ aizgāja arī tēvs taču vai ne? Tas nekas, ka man bija septiņi gadi, ne? Es taču septiņu gadu vecumā biju tik bezkaunīga riebekle, ka viņš vienkārši vairs nevarēja izturēt, ne?

ELITA. Par tēvu nemaz nesāc, Nata.

NATA. Jā! Jo viņš ir pretekļis! Tāds pats kā es, vai ne? Nu, tad redzi – tad jau abi priecāsimies viens par otra sabiedrību!

Elita sāk smieties, Nata apmulst.

ELITA. Natiņ! Ai, bērniņ!

Elita turpina smieties.

NATA. Es braukšu. Un tu mani neapturēsi. Tu vienmēr esi gribējusi normālu ģimeni, zini – es arī. (*Nata pēdējos vārdus saka nervozi, Elita smejas aizvien skaļāk.*)

ELITA. Zini. Nē, nu tad jau labāk paliec ar savu staļļa puisī. (*Smejas.*) Nē, nē – nu brauc! Droši! Tikai zini, ko tu tur ieraudzīsi? Tavs tēvs, kaķīt, dzīvo ar 70 gadīgu sievieti, un zini ko? Viņa ir tā, kas sūta ik mēnesi to naudiņu, lai mums nebūtu nekādas vēlmes līst tur atpakaļ viņa dzīvītē. Un zini vēl ko – tavs tētiņš to visu lieliski zina un atbalsta. Jā, tieši tik zemu viņš atrodas. Es nezinu, ar ko viņš viņu tur ir tā apbūris, lai gan taisnība jau ir. Mani jau arī apbūra – četrus gadus jaunāks, no skata glīts, un vēl mūziķis. Nu ko vairāk 70 gadīgai krievu plekstei gribēt.

NATA. Tā nav. Oma...

ELITA. To tavu omu, kaķīt, viņš pameta tāpat kā mūs. Tikai viņa bija pārāk stulba vai arī pārāk gudra, nezinu – pašsaglabāšanās instinkti vai kas, bet katrā ziņā viņa to absolūti atteicās savā vecajā prātā pieņemt, ka vienīgais dēliņš – luteklītis šitā māti pametis un atstājis nīstās vedeklas labvēlībā. Tā nu, sirsnī.

Nata klusē, skatās uz grīdu.

ELITA. Man žēl, ka nākas sagraut tavas ilūzijas, bet nu, redz tāda tā mūsu dzīve izskatās. Un es uz viņas fona nemaz neizskatos vairs tik slikta, ne? (*Klusums.*) Tā kā nāc mājās, Nata. Izsūksim to tava tēva grezeli līdz kaulam. Labi, apsolos turpmāk

naudu dalīt uz pusēm. Un par to Ilmāra točku – parunāsimies. Varbūt varam ko izdomāt.

NATA. Ej prom.

ELITA. Nata.

NATA. Ej prom.

ELITA. Es zinu...

NATA. Neko tu nezini! Ej prom! Vācies! Lasies!

Nata grūž māti ārā pa durvīm.

ELITA. Nata, beidz! Nata!

Nata izgrūž māti ārā pa durvīm, aiztaisa tās, aizslēdz, notupjas pie durvīm un sāk raudāt.

ELITA (*caur durvīm.*) Nata! Nata! Ielaid! Nata! Nata, es ziņošu policijai!

Nata joprojām raud, Ansis sastindzis sēž uz galda, vēro meiteni.

ELITA (*caur durvīm.*) Tu esi nepilngadīga! Es ziņošu policijai! Viņi to tavu Alvi aiz restēm aizbāzīs! Dzirdi?

Ansis nosēžas no galda, pieiet pie meitenes, apskauj viņu, Nata joprojām raud.

ANSIS. Kuš, kuš.

NATA (*smējoties un raudot vienlaicīgi.*) Man šodien bija dzimšanas diena.

ANSIS. Kuš, kuš.

5. aina

Angārs. Nata skaita princešu kronīšus. Dzirdams, ka tiek atslēgtas durvis, angārā ienāk Ansis.

ANSIS. Nu, kā sokas?

NATA. Labi.

ANSIS (*apstājas pie priekšā sakārtotajām kastēm.*) O, tu nu gan esi pastrādājusi.

NATA. Mh.

ANSIS. Labi, apstājies. Man tev ir dzimšanas dienas ziņas, klausies.

Ansis satver Natu aiz rokām.

ANSIS. Man diemžēl nav īpaši daudz naudas, tāpēc nācās domāt. Tas tā tad ir ļoti labi – mazāk naudas, vairāk prāta.

NATA. Nu.

ANSIS. Jā, jā. Piedod. Nu es padomāju. Un šodien – nu tagad piezvanīju uz ārlietu ministriju.

NATA. Kur? ...Ko? Kāpēc?

ANSIS. Nu klausies. Es zinu, ka viņi tur tagad plāno tieši par tām diplomātiskajām palīdzības sniegšanām Japānai un tā. Un tad nu es tā arī viņiem paprasīju, vai būtu gatavi finansēt man ceļu uz turieni, ja piesakos brīvprātīgajos atjaunošanas darbos – nu tur. Un zini – viņi piekrita!

Ansis priecīgs apskauj Natu, tad palaiž.

NATA. ...Jā, bet...

ANSIS. Nē, nu vēl nav baigi tā teikts. Vēl viņi tur vēl sazināsies ar šiem, bet nu principā ir tā, ka, ja tur piekritīs, viņi ir gatavi finansēt arī uzturēšanos tur! Nu ne jau daudz, bet nu kaut vai kaut ko. Ārprāts, tu iedomājies! Nata!

Ansis atkal apskauj Natu, paceļ gaisā, tad noliek atpakaļ.

ANSIS. Uz Japānu!

NATA. Jauki, es tiešām priecājos. Apsveicu.

ANSIS. Nu pagaidi – es taču vēl gribu piedāvāt tev braukt man līdzi.

NATA. Nē...

ANSIS. Jā!

NATA. Nē...

ANSIS. Nu bet es tev saku! Tu gribētu?

Nata apkrīt Ansim ap kaklu.

NATA. Jā, es gribētu! Es gribētu noteikti! Ansi, jā! Paldies! Ak, Dievs!

Ansis smejas, cenšas maigi atbīdīt Natu.

ANSIS. Es gan vēl nezinu, kā tevi tur tajos plānos iekļaut varētu. Jo nu – tu jau vēl nepilngadīga arī. Bet nu tur kaut ko izdomāsim. No Elitas parakstu kaut kā izspiedīsim, vai nu... kaut vai no otras puses tur. Un jebkurā gadījumā – vienai biļetei gan jau sagrabinātu.

NATA. Ārprāts, Ansi. Es esmu laimīga!

ANSIS (*pasmaida.*) Tas ir ļoti labi.

Ansis noskūpsta Natu uz pieres.

NATA. Paldies tev.

ANSIS. Nu labi – šoreiz pieņemšu.

Ansis pasmaida, noskūpsta Natu uz lūpām, tajā brīdī angārā ienāk Elīna.

ELĪNA. Nu labvakar!

Viņa straujā gaitā pienāk pie galda, atrauj Ansi no Natas un iesit viņam plauku.

ELĪNA. Tad tā tu pelni naudu mūsu bērnam?

ANSIS. Elīna.

ELĪNA. Un turklāt – ar Zivi?

ANSIS. Izbeidz.

ELĪNA. Ko izbeidz? Man jāizbeidz? Man?

ANSIS. (*Natai*) Nata, klausies, izej ārā, lūdzu.

Nata stāv nekustēdamās.

ELĪNA. Nē – Natiņa, paliec! Pastāsti, kā jums te tā mīlas frontē sokas? Vainadziņu jau nolaupīja?

ANSIS. Elīn, ko tu dari?

ELĪNA. Ko es daru? Tu, cūka, varbūt esi jau aizmirsis par savu bērnu, ko? Natiņai varbūt arī aizmirsi pastāstīt? Jā, nu izskatās, ka esi gan! (*Natai*) Redz, Natiņ, jā. Mums ir bērns! Jā. Man un viņam. Nestāstīja, ja? Puisītis! Deivids! Pāris gadus jaunāks par tevi. Nu –div ar pus gadi. Bet nu jau pusgadu dzīvo bez tēva, kuram labāk tomēr jau patīk angārā ar mazgadīgajām mīcīties, ne, papiņ? Viss pareizi?

ANSIS. Elīn...

ELĪNA. Nē, nekas, nekas. Varbūt viņam paveiksies un Deivids drīz vairs nebūs, jo (*Elīna sāk šņukstēt.*) Deividam ārsts atklāja plaušu karsoni un nu Deivids ir ielikts bērnu slimnīcas intensīvās terapijas nodaļā.

Elīna sāk raudāt, apsēžas uz krēsla.

ANSIS. Elīn... nu. Kāpēc tu nezvanīji?

ELĪNA. Tas tikko viss notika. Es nezināju... Domāju, ka saaukstēšanās... Mamma teica, lai eju pastaigāties labāk, citādi tur tikai vislaik raudu. (*Viņa atsāk raudāt.*)

ANSIS. Kuš, kuš, nu. (*pieklusināti Natai*) Nata, lūdzu, mazliet (*Rāda, lai viņa uzkāpj augšā. Nata neatbildot, paņem somu, jaku, iziet pa durvīm.*)

Ansis mierinot glauda raudošajai Elīnai muguru.

ANSIS. Kuš, kuš. Viss būs labi.

6. aina

Diena. Dzīvoklis, virtuve. Nata sēž raskladuškā, lasa grāmatu, uz ausīm austiņas. Atšķirībā no pirmās ainas, virtuvē vairs neatrodas kandžas aparāts. Atskan zvans pie durvīm. Dzirdami soļi, tiek attaisītas durvis. Atskan Anša un Elitas balss.

ANSIS. Labdien, varētu, lūdzu, Natu pasaukt?

ELITA. Nedomāju. Viņa gul.

Nata izslēdz pleijeri.

NATA. Mammu!

ELITA. Manis pēc.

Koridori dzirdami troksnis, soļi, Elita iebāž galvu pa virtuves durvīm.

ELITA. Nata, pie tevis.

Virtuvē ienāk Ansis.

ANSIS. Čau, Nata.

NATA. Čau.

ANSIS. Tu aizgāji.

NATA. Jā.

ANSIS. Drīkst apsēsties?

NATA. Sēdi.

ANSIS. Man žēl, ka tā sanāca, Nata. Es jau gribēju pateikt. Un... stulbs attaisnojums, bet vispār domāju, ka tu jau pati dzirdēji.

NATA. Ko?

ANSIS. Nu, kad Elīna iepriekš bija... Nu, nav svarīgi. Paklau, es atvainojos.

NATA. Par ko?

ANSIS. Nu – ka nepateicu. Un tā.

NATA. Nu labi.

ANSIS. Nu, Nata.

NATA. Nē, es vienkārši domāju, kā tu biji plānojis to aizbraukšanu.

ANSIS. Jā... nu. Saproti, tas ir sarežģīti. Mums ar Elīnu, nu. Tas viss sanāca kaut kā netīšām. Nepareizi.

NATA. Es arī sanācu netīšām.

ANSIS. Nu, labi. Ne tā. Vienkārši nu – mēs abi nevaram sadzīvot. Mēs nevaram būt tā kā kopā vecāki. Un abi to zinām. Jo nu kopā tas viss sanāk vēl briesmīgāk.

NATA. Kāpēc tu man to tagad stāsti?

ANSIS. Tāpēc, ka es negribu, lai tu domā, ka es esmu kaut kāds briesmīgs cūka. Nē, nu varbūt esmu. Nu, laikam jau esmu. Bet nu... Mēs vienkārši bijām pārāk jauni un pārāk ātri visu sačakarējām, nu ne sačakarējām, bet nu – nu, katrā ziņā nepiepildījām

savus sapņus un tagad tas abiem grauž. Un tā nu vainojam viens otru un – nu tur galu galā nekas labs nevar sanākt.

NATA. Joprojām nesaprotu, kāpēc tu man to stāsti.

ANSIS. Klausies, tāpēc, ka – nu, kad nu tu uzradies – man atkal sāka likties, ka nu – izdarot kaut ko, ko tiešām gribu, es varētu kļūt laimīgāks un līdz ar to – labāks.

NATA. Mh.

ANSIS. Nē, nu tu paklausies.

NATA. Nu, es klausos. – Tikai nesaprotu, kāda man tur daļa.

ANSIS. Nē, nepaliec šitāda. – Auksta un ciniska. Tu tāda neesi.

NATA. Un kas tad es esmu? Stulba mazgadīgā?

ANSIS. Nu, beidz. Tu taču zini, ka tā nedomāju. Tu mani tiešām padarīji labāku. Nu ne labāku, bet kaut kādu ticīgāku. – Kaut vai muļķībām. Nu – tai Japānai. Labi, es tur joprojām gribētu aizbraukt. Beidzot justies labs, tur kādam palīdzot. Protams, tā ir bēgšana, bet tu nevari iedomāties, cik es visu mūžu esmu juties vainīgs par to, kas es esmu. Jo visi man taču ir gribējuši un darījuši tik daudz labu – vecāki, draugi, Elīna. Un tagad es vienkārši nobeigšos, ja vēl tavā priekšā jutīšos vainīgs.

NATA. Nu ko man darīt. Nu – tu neesi vainīgs. Pie kā gan? Tu jau neko neizdarīji.

ANSIS. Es taču redzu, ka izdarīju.

Abi brīdi klusē, Ansis skatās apkārt.

ANSIS. Kur...

NATA. Ilmārs. Aizgāja. Bija bail no policijas. Izrādās viņam bez točku pagātnes tur vēl kaut kādas mašīnu apzagšanas bijušas.

ANSIS. Kruta.

NATA. Jā. Kā bērnam?

ANSIS. Baigi labi nav. Bet nu – paliek labāk it kā. Ārsti saka, ka, ja tā uzlabosies, varēs jau laist drīz mājās.

NATA. Tas labi. Priecājos.

ANSIS. Es iešu prom no angāra. Strādāšu par krāvēju ostā. Nav jau neko forši, bet vismaz labi maksās. Bet pie Elīnas es neatgriezīšos, tas skaidrs.

NATA. Mh.

ANSIS. Jā.

NATA. Klausies, tu no manis kaut ko gribēji? Ja vajag grēku atlaišanu – taču nu. Viss kārtībā, Ansi, tiešām. Te vairs arī nav tik riebīgi, viss ir jauki. Eju arī skolā, iesitu vakar vienam klasesbiedram pa kājstarpī.

ANSIS. Ceru tam, kas matus nogrieza.

NATA. Vispār nē, bet gan ar laiku.

Ansis pasmaida.

ANSIS. Klausies ir tā.

Ansis neveiklām kustībām izvelk no jakas aploksni.

ANSIS. Neskaties uz to nekādi neglīti, bet te ir nauda, ko tā kā todien plānoju tai, nu – Japānas biļetei. Un vēl tur klāt bišķi. Kopā 350 lati. Es bez viņiem iztikšu, par to nesatraucies. *(Neveikli iesmejas.)* Man jau tagad kā spaļi nauda griezīsies. Bet es gribēju iedot viņus tev.

NATA. Man? Priekš kam?

ANSIS. Nu, es tā kā zinu, ka tu kaut kur ļoti gribēji aizraukt. Un, nu, ja tu joprojām gribi. Nu, mazums kur. Tu esi liela, gudra meitene, domāju kaut kādam mazam sākumiņam tur pietiktu. Ja ar stopiem brauc, tad vispār. Varu, piemēram, tev Berlīnē sarunāt naktsmājas kādam laikam. Man tur labs čoms dzīvo. Varu arī citur kur apvaicāties, ja izdomā. Tu tika paziņo galamērķi. Jā. Tā kā ņem. Es ļoti lūdzu, ņem. Es te nolikšu.

Ansis noliek Natai blakus aploksni.

ANSIS. Bet, ja tu izdomā, ka tomēr paliec – arī noteikti paziņo. Es... tas ir, ja tu gribētu, es tevi gribētu uzaicināt kādreiz uz kino vai kafejnīcu. Nu – kā jaunām meitenēm pieklājas. Labi?

NATA *(pasmaida.)* Labi.

ANSIS. Nu, labi. Tas tad laikam arī būs viss, ko te plānoju.

Ansis pieceļas kājās.

ANSIS. Tev telefons ir?

NATA. Nē.

ANSIS. Aha. Skaidrs. Nu labi. Tad jau – nu padod ziņu jebkurā gadījumā, ja?

NATA. Mhm.

ANSIS. Labi. Atā, tad.

NATA. Atā.

Ansis iziet pa durvīm. Dzirdams, ka tiek aizvērtas arī ārdurvis. Uzreiz atskan švīkstoši soļi, durvis tiek aizslēgtas, virtuvē ienāk Elita.

ELITA. Nu? Atšuvi?

NATA. Nomierinies.

Nata atsāk lasīt grāmatu, Elita paņem rokās aploksni no Natas gultas.

ELITA. Nu baigi jau nu tu to naudu sargā. Pazaudēsi atkal un varēsi vēlreiz bimbāt.

NATA. Noliec.

Elita uzreiz noliek aploksni atpakaļ uz gultas.

ELITA. Pret naudu vajag izturēties rūpīgi. Nekā vērtīgāka šai pasaulē neatradīsi.

NATA. Mhm.

Nata pabāž aploksni zem spilvena, pāršķir lapu, tad aizver grāmatu, noliek to blakus gultā, atspiežas pret sienu, brīdi nekustīgi sēž, skatoties vienā punktā, pasmaida.

Beigas.